

נא להכיר: אנצחת הפולחן החדש הדיסקוהנת

פרס — לא זה מהכנסת, אלא החבר שלה. "כל חיי זה מוסיקה" היא מודיעה. "אני מתה לרקוד — זה כל החיים שלי. לפעמים אני שמה תקליט לונג'פליי, ואז אני מספיק קה לקפוץ, לרקוד כהר מאוד, ולחזור להחליף תקליטים".

לפי דעתה הישראלים יודעים לרקוד היטב. כי רוב הישראלים למדו את זה מהמאזרזקאים, שהביאו לארץ את הריקודים.

★ ★ ★
הרבה כוח ברגליים

ב"איפרופו" לעומת זאת, רוקד הנוער האמיתי, יוצאי כסית, דיונון, תנועות הנוער ובתי הספר, שם ממונים על התקליטנים תרז ודני שלי.

דיסקוהנת ז'ורייט טהור
כל החיים, מתה לרקוד

הדיסקוהנת הולכת ומתפשטת. מיספר הולך ורב של בני-נוער עובר מבארים, מספסלי-הגנים, מהסעודות, מהאורגיות, ממועדוני-הילה, מהמסיבות ומהטילים ברחובות — אל הדיסקוטק.

פעם הם רקדו הורה בגורן. לפני זה הם בילו את חגיהם בריקודי-חסידיים, ולפני כל זה הם רקדו במיקדשים. עכשיו הם רוקדים האליגאלי בדיסקוטקים.

על פולחן הריקוד ממונים, מלבד בעלי הדיסקוטקים, גם הכוהנות שלו — הדיסקוהנות. הן יושבות, כמו במיקדשים העתיקים, על מקום רם ונישא, ומנהלות את הטקס במדידתן.

הן קובעות מה ירקוד הקהל. אם ירקוד שייק, או צ'ה-צ'ה, או לטס קיס. הן מסתכרות מגבות על הקהל, ומחליפות לו את הדיסקוטקית למצב רוחו.

מחליפות-התקליטים, כוהנות השייק, צריכות להיות, כמו הכוהנות של כל הפולחנים שקדמו לכך, יפות, גאות, נישאות ורחוקות.

★ ★ ★

דקפין, לרקוד ולחזור

איך נראית הדיסקוהנת הישראלית? היא נראית כמו ישראלית. ז'ורייט טהור, הדיסקוהנת של הפלייבוי, היא שחרחרות, עם עיניים ספרדיות מאופרות.

את הקריירה שלה כדיסקוהנת היא התחילה בתור גננת בויצ'ו. מייצ'ו היא עברה לפרוטקטוריאט, משם לאספרסו. אחריה היא הכירה את סמי באופן אישי, והחלה לעבוד בדיסקוטק שלו. לפני זה הכירה את שמעון

דיסקוהנת הארים אדור
באווירה אינטימית, מאושרים מריקוד

דיסקוהנת ציפי פיינברג
מבלי שירגיש, מכניסה לו שייק

כוהנת הראשונה בארץ. בהתחלה עדיין היה בתפקיד רק נשים יפות, אבל אין בארץ די נשים שהן גם יפות וגם מוסיקליות. ולכן נאלצו בעלי הדיסקוטקים להסתפק במה שיש.

★ ★ ★
הגברים אוהבים ומאזינים

ריסקי א'הוגו" מלא תמיד בדיילים, ז'ורייט, נערים, נערות, ובשעות הלילה, לאחר גמר ההצגות, בכל האמנים של תיאטרון הדיסקוהנת של המקום היא דפנה פריאל, בת 18, שביטלה שנה אחת באמריקה, וכמה שנים במשרד לפירסום.

היא יודעת לרקוד ואוהבת לרקוד. אבל היא גם אוהבת לעבוד. יש לה שיטת-עבודה בדוקה ומנוסה: בהתחלה היא שמה תקליט של סלז. רחבת-הריקודים מתרוקנת לאט לאט, ואז היא מצילה את המצב עם צ'ה-צ'ה, ומשם היא עוברת לשייק.

אצלה רוקדים הכל. רוקדים סלז, ברוברו, בינר, טרטו, מאס והכל. לפני שהיא היתה לעבוד, היא היתה באה כל לילה לרקוד ורוקדת עד הבוקר. עכשיו היא כבר עובדת, ואין לה זמן.

יש לה מחליפה. הארים אדור, אמריקאית בריאה בת 18, "הגברים הישראלים", או מרת המחליפה, "אוהבים לרקוד. הם מאוד שרים מהריקוד.

"באמריקה, אומנם, יש בדיסקוטקים אווירה יותר מקצועית, אבל כאן זה יותר אינטימי וחברי. אני, בכל אופן, אוהבת את הדיסקוהנת."

דיסקוהנת תרז ודני שלי
תחליף לרחוב, וגם למיטה

עבודה כאן. אני משתגעת אחרי צ'ה-צ'ה וכל השאר".

בדיסקוטק של פרדריקה סגל כבר אין פרדריקה סגל, אין שמלות ארוכות, נשיקות, ודב סגל יש שם עכשיו בעלי-מסר צרפתי, ורוזי נתן. הדיסקוהנת של המקום היא קי בוצניקית לשעבר, ידידה של רוזי וז'ורייט ויוסיה. הקהל בינוני, והאווירה אפורה.

★ ★ ★

הדיסקוהנת הגדולה

ב"ריסקי א'הוגו" של חיפה יותר שמה. הדיסקוהנת שם היא ציפי פיינברג, דה חברה הפרטית של הכורגולן דניאל שמולביץ. היא עבדה פעם במועדון התאטרון, ועכשיו היא עובדת בדיסקוטק.

"אני מנוסה בכל הריקודים", היא מציין נת. "האנשים באים הנה בגללי. אני כבר הצלחתי להרקיט את הספקטוריום, את הרוזני בלומים ואת הרכטמנים. בדרך כלל, בחיפה, כולם אוהבים לרקוד צ'ה-צ'ה. הקהל החיפאי הוא קהל שקט וצנוע, אבל אני מכניסה לו שייק מבלי שהוא ירגיש. הוא רוקד את זה כמו צ'ה-צ'ה, אבל מה איכפת לי? העיקר שירקוד."

היא עצמה משוגעת אחרי האולימפיה. היא נוהגת לשום תקליט ארוך, לקפוץ לרחבת-הריקודים. לרקוד תצי ריקוד בדרך כלל עם המרקוד של המקום, ולחזור אל הדיסקוטקית שלה.

בימים אלה הגיע הדיסקוטק גם לעיר הקודש. הוא נפתח עלידי סירמללו. לעת עתה מסתובבים שם התקליטים בעצמם, ואם תגיע הדיסקוהנת הראשונה מאז אלשים שנה לירושלים — ימנו אותה ברחוב הדיסקוהנת הגדולה.

דיסקוהנת דפנה פריאל
סלז לרקוד, צ'ה צ'ה למלא